

Minek a királya Jézus?? KINEK a királya Jézus!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a János szerinti evangélium 18. fejezete 28.-tól a 38. verseiben a következőképpen:

„Jézust Kajafástól a helytartóságra vitték. Kora reggel volt. Akik vitték, maguk nem mentek be a helytartóságra, hogy ne legyenek tisztátalanokká, hanem megehessék a páskavacsorát. Pilátus kiment hozzájuk, és megkérdezte: Milyen vádat emeltek ez ellen az ember ellen? Ezt válaszolták: Ha ez nem volna gonosztevő, nem adtuk volna át neked. Pilátus erre ezt mondta nekik: Vegyétek át, és ti ítéljétek el a törvényetek szerint! A zsidók így feleltek: Nekünk senkit sincs jogunk megölni! – Így kellett beteljesednie Jézus szavának, amelyet akkor mondott, amikor jelezte: milyen halállal kell meghalnia. – Pilátus azután ismét bement a helytartóságra, behívatta Jézust, és megkérdezte tőle: Te vagy a zsidók királya? Jézus viszont ezt kérdezte tőle: Magadtól mondod ezt, vagy mások mondták neked rólam? Pilátus erre így szólt: Hát zsidó vagyok én? A te néped és a főpapok adtak át nekem téged: Mit tettél? Jézus így felelt: Az én országom nem e világból való: ha ebből a világból való volna, az én szolgálaim harcolnának, hogy ne jussak a zsidók kezére. De az én országom nem innen való. Pilátus ezt mondta neki: Akkor mégis király vagy te? Jézus így válaszolt: Te mondod, hogy király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem a világba, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról: mindenki, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra. Pilátus ezt kérdezte tőle: Mi az igazság? Miután ezt mondta, ismét kiment a zsidókhoz, és így szólt hozzájuk: Én nem találok benne semmiféle bűnt.” – Urunk, olyan sokszor csak megérteni és nem befogadni próbálunk Téged. Tölts be bennünket a te igéddel! Ámen.

Kedves Testvéreim! Ahogyan az oltár előtti igében hallottuk, **virágvasárnap palmaágakkal hozsannázik a Jézusra, a királyra tekintő nép. Ugyanaz a nép néhány nappal később halált kér Jézusra, a gonosztevőre – és nem megy be vele Pilátushoz, nehogy tisztátalanná legyen, és megehesse a páskavacsorát – a szabadító Isten dicsőségére.** *Ugye mennyire sírni való jelenet ez? Kínosan ügyelünk arra, hogy tiszták maradjunk Isten előtt – és közben az akkori kor legmegalázóbb halálába tuszkoljuk bele Isten egyszülött fiát, akit a szabadításunkra küldött?*

Pilátus bent van a helytartóság épületében Jézussal. Pilátus, akinek a neve – „dárdával felfegyverzett” azzal a Jézussal, akinek a neve – „Isten a megváltás”. Bent csend – kint a lármás világ. Bent ketten – kint a hol így, a hol meg úgy kiáltozó tömeg. **Hol vagyunk mi? Kint rekedtünk a lármás világgal? Vagy bekerültünk a böjti csendbe, Jézus közelségébe?** Mikor válunk tisztátalanná? Ha bemegyünk Jézussal az elítéltetésének a helyére? Vagy ha nem megyünk be? És ha Jézus közelében vagyunk, akkor miként állunk ott? Dárdával felfegyverezve, mint Pilátus, vagy pánélmentes, nyitott szívvel?

A helytartóság épületének csendjében Jézus ott áll Pilátus előtt. Jézus rab, Pilátus szabad. Pilátus dönt Jézus sorsa felett... – Tényleg?? Valóban??? – Nem Pilátus áll ott Jézus előtt? Nem Pilátus a rab – és Jézus a szabad? Nem Jézus dönt Pilátus sorsa felett?

Minek látja Pilátus Jézust? Megkötozött, sápadt, barát és támogató nélküli parasztnak? Vagy egy kicsit kótyagos, de nem veszedelmes alaknak? Vagy sovány, fiatal, egyszerű férfinak, aki megdöbbenően mély és szeretetteljes szemekkel néz rá, és felkínálja – neki Pilátusnak – az örök életet?

Vajon fontos-e az, hogy minek látja Pilátus Jézust? Nem az-e a legfontosabb kedves testvéreim, hogy MI minek látjuk Jézust? Vajon virágvasárnapi királynak látjuk-e Jézust, akire ráaggattuk minden ábrándunkat? Vagy Jézuskának látjuk-e, aki azért jött a világra, hogy a mi kívánságlistáinkat kipipálja? – **Meglátjuk-e Jézusban egész életünk egyetlen igazi esélyét?** Vagy csak a saját álmainkat vetítjük rá? Észrevesszük-e, hogy a saját álmaink ugyanolyan dárdák, mint amivel Pilátus fel volt fegyverkezve? Észrevesszük-e, hogy a saját álmainkba zárva pontosan olyan vakok maradunk, mint amennyire – *a látni nagyon akaró* – Pilátus vak maradt?

A mai két igeszakaszunkban mindenki azon gondolkodik, hogy milyen király Jézus. Izrael páлмаágakkal fogadott dicsőséges, győztes királya-e? – Gyerekszámon??? – A Római Birodalom rendjét felforgató trónkövetelő-e? – Egyedül??? Megkötözve?? – Vagy az ötezer ember kenyérszaporítással történő megvendéglése után: a közakarattal felkent király-e? – Aki elfut az őt királlyá tenni akaró tömeg elől?? Aki teljesen rendben lévőknek látja azt, hogy őt a legkínosabb és legszégyenteljesebb halállal ki fogják végezni?

Milyen királyság a Jézus királysága? Jézus maga válaszol erre az igénkben: „az én országom nem e világból való” (Jn 18,36). Jézus királysága nem olyan, amiért a szolgálóinak fegyveresen harcolni kellene. **Jézus királysága a béke királysága, amely nem fegyverrel terjeszkedik.** Nagyon szép volt az a két mondat, amelyet Ferenc pápa januárban idézett Benedektől: „Az egyház nem térítést végez. Az egyház vonzás által fejlődik.” Jézus a jeruzsálemi nagy beszédének az elején ezt mondja a János szerinti evangéliumban: „Én pedig, ha felemeltetem a földről, magamhoz vonzok mindeneket.” (Jn 12,32). **Jézus vonzása az, amely valamilyen módon átsugározhat a mi saját életpéldánkon is. Nem hitvitákkal, hanem ezzel a vonzással tudunk mi magunk hitre ébreszteni másokat.** „Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők az Isten fiainak neveztetnek” (Mt 5,9) – mondta Jézus a Hegyi Beszédben. A Jézusban élő benső békesség az, amely kiárad, békét teremt, és vonzani kezd másokat. Így születik és fejlődik az egyház. Vonzás által. A Jézus vonzása által.

Vegyük észre, hogy az alázatban megélt béke mekkora erő. A hallott két igeszakaszban mindenki uralkodni akar szolgálat helyett. Uralkodni akar Jeruzsálem népe a rómaiak felett. Uralkodni akar Pilátus Jeruzsálem felett. **Az egyetlen kivétel Jézus – aki szolgál.** Megmossa tanítványai lábát. A sorsát elfogadó alázattal áll Pilátus előtt. Bizonyosságot tesz az igazságról – ahol a bizonyosság görög szava a martüreo, amely a mártírhálálra utal. **És Jézus pontosan ezzel a szolgálattal uralkodik.** Ezzel a mártírhálállal győzi le a kereszten az ördögöt. Mert az igazi erő a szolgáló erő. Mert az Istentől jön – és az ő mindenható erejéből táplálkozik – magához vonzva mindeneket. Ez a kereszt titka. Ez a feltámadás reménysége. Ez hitünk legmélyebb ereje.

Pilátus utolsó kérdése Jézushoz: Mi az igazság? A világ igen sokfajta választ ad erre a kérdésre. A hatalom az igazság. A közvélemény az igazság. A vallás az igazság. Mindenben van valamennyi igazság. Nincs igazság. És a sor folytatható...

Felismerhető-e az igazság – ha nem ismertük még fel a saját igazságunk korlátait?

Az eredeti görög szövegből nyilvánvaló, hogy Jézus és Pilátus nem a földi igazságról és a bírói ítéletről beszélgetnek – hanem Isten igazságáról. **Pilátus próbálkozik azzal, hogy megértse, hogy mi az igazság. Csak éppen a kérdése elhibázott alapjaiban... Nem az a kérdés ugyanis, hogy mi Isten igazsága, hanem az a kérdés hogy KI Isten igazsága? Isten igazsága ugyanis ott áll Pilátus orra előtt. Isten igazsága Jézus maga, Isten egyszülött Fia – aki „az út, az igazság és az élet” (Jn 14,6).**

Mi magunk elgondolkodtunk-e már azon, hogy KI az igazság? Van-e bátorságunk egyáltalán feltenni ezt a kérdést? Van-e türelmünk megtalálni az igazságot? Rádöbentünk-e már arra, hogy nem *megérteni* – hanem *befogadni* kell Jézust? (*A megértés utána jön – kegyelemből.*) Van-e alázatunk meglátni Jézus igazságát – ha *ott áll* az orrunk előtt? És van-e bátorságunk követni őt – ha a vonzása elér bennünket is?

„Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket.” (Zsid 3,15). „Íme, most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja!” (2Kor 6,2b)

Kedves Testvéreim! Jézus Urunk alázatát – és az ebből az alázatból fakadó bátorságot kívánom mindannyiunknak most a nagyhétre – és egész életünkre. Ámen.